

הפעל את דמיוןך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: קשקשת, ת.ד. 136, תל-אביב. ההג' דרות הקולעות ביותר תפורסמה, ובשליה יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דרייב-איין בתל-אביב. קול-נועה המכניזות היחיד בישראל.

קשקשת 1950

- צורתו של העלה הראשון, ש-חולבש על האבר הראשון. חיים, ת.ד. 36738, תל-אביב
- זוג חיפושיות עושות אהבה.
- תאומי-סיאם במבט מלמעלה.
- נפתלי לביא, רח' אחוזה, כרכור
- תמרוניתנועה ביפן. אלה גוטמן, רח' תחכמוני 43, ירושלים
- הסמל המיסחרי של ועידת חרות שהתקיימה לאחרונה: "הסיפוח הז'ר-חל". דני גספר, רח' רישפון 240 א', נאות-אפקה, תל-אביב

בשעה 5.00
"שוכי אלו שלגיה"
בשעה 7.15
"צנחני האמלנטיק"
בשעה 9.45
"ברה, אנג'ל ברה!"

בסיסונות

- שמלות חריון
- מכנסי חריון
- טוניקות חריון
- חליפות חריון

כהן מודל

תל-אביב, רח' נחלת בנימין 4, קומה ב' דרך החצר פתוח על 7 בעבר (סגור בשעות 4-2)

לתמונות ע"י סוכן: טל. 50344, ת"א

תשבץ העולם הזה

1952

9	8	7	6	5		4	3	2	1
			13		12	11			10
		16				15			14
		19				18			17
		24		23		22		21	20
			28	27			26	25	
			30						29
35				34		33		32	31
	42	41			40	39		38	37
	46		45			44			43
						48	47		
54		53		52		51		50	49
		58			57	56			55
		62		61			60		59
			65		64			63	
			67						66
72				71		70		69	68
	79	78			77	76	75		74
		82				81			80
			87		86		85		84
				91		90		89	88
					93				92

91. קטיף זיתים. 92. נהר בפולין. 93. גרימת נזק רב.

מ א ו ז ך

1. תוסין דק.
2. נהר ברוסיה.
3. זלזל יבש.
4. מצבת-זיכרון.
5. ודי חסר-ראש.
6. מיקטורן.
7. עוף לילי.
8. 9. מיצירותיו של פיקאסו.
10. רוממות.
11. מתן פקודות.
12. מצוי בים-המלח.
13. מתת.
14. שופט ישראלי (ש"מ).
15. תרשים.
16. כסף.
17. ציפור הדומה לסנונית.
18. בתר.
19. ממצעי המיטה.
20. סוסט.
21. נעימה.
22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93.

(המשך ממעמד 33)
קט. / אם כולב קטן, פשוט / ידעך ביום אחד, / העולם ימות. / ואז יודו כולם, / שכולבים הכולבים בשקט / חזקים מאלוהים.

כ שגילו שהבריון המכוער הפך בגיל 16 למשהו שאפשר להסתכל בו. החפעלו כולם. הברת אפילו שלחה תמונה שלה לתחרות נסיכת ישראל בירחון את. קצת בדיעה. פורסמו את תמונתה. הן מינו אותה לראיון. אמרו שהיא נחמדה גורא אבל הגיל המינימאלי לתחרות הוא 17 והזמינו אותה לשנה הבאה. הצטערה גורא. אפילו בכתה.

שנה מאוחר יותר הזמינו אותה שוב. עברה שלב ראשון של המיון. בשלב השני ני ביקשו לבוא עם חצאיות קצרות, שירי או את הרגליים. לא הבינה מה הקשר בין תחרות האמורה להיות אינטלקטואלית לרגליים. אבל באה עם חצאית. ולא עבר. רה. גם לא בכתה יותר. אמרה לעצמה שלמדה כי אסור להתחרות על עצמה. אפילו מבית-הספר התיכון לא סבלה במיוחד. היתה נעדרת כרונית. לא ששנאה ללמוד. להיפך. אבל כשחשה לא בטוב, וזה קרה די הרבה, לא עשתה מאמצים על אנושיים כדי לקום מהמיטה. זה לא הפריע לה לגמור בצינונים טובים.

היתה רק הבעיה שהיא מחדרה. מקום קטן שלא מבינים אליו. לא טוב ולא רע. הכל עוקף אותו. גם הכביש החדש לעפורה. לה. כשהיתה בגימנסיה נמשכה אל העיר הגדולה. זה היה תענוג לנסוע לתל-אביב, להסתובב ברחובות, לפגוש טיפוסים מעניינים, לעשות כל דבר שרוצים. היתה גם הרבה פעמים בלונדון. כמעט כל שנה מאז גיל 10. נסעה עם הוריה בחופשת הקיץ למשפחה שם. גילתה שיש עוד דברים חוץ מחדרה. וכשהתגייסה לצה"ל, כמו עמד החלום להתגשם. היא הוצבה ליחידת דובר צה"ל. עברה לגור בתל-אביב וזה לא היה זה.

"שמעתי בחורות מדברות בעיר הגדולה. ראיתי כמה אני נאיבית, שאין בי לא ערי-מומיות ולא נחשיות. או ידעתי. לא הצ'טעתי שאני כזאת, תמימה ופרובינציאלית. מה שבנה אותי זה הבית והמקום שגרת בו. בשישה החודשים שאני בתל-אביב הייתי אולי בשני סרטים. גם בהם נרדמתי. לעיר יש בטח מה להציע. אבל זה לא מעניין אותי. בכל הזדמנות אני בורחת חזרה הביתה לחדרה. זה מעין מקד לט. אולי באיזה מקום אני מפחדת. לא מהאנשים. אין הרבה בתל-אביב. ואני אפיי לו לא יודעת ממה אני מפחדת."

בעיות

של זהות

...אתמול אלוהים בכה / וארבעה אני שים מיהרו / לבנות תיבה - / ופתאום אלוהים נזכר / שהוא גם יתום וערירי / ולא הן לצבא / שכל המלאכים מתחת נים / בינם לבין עצמם / ואף אחד לא איתו / וששלמה היה חכם ממנו / ולמלכת שבא היו רגליים / שעירות שעי-רות. / ושהוא לא יכנל / למות, אפילו אם הוא רוצה. / ואז הוא בכה לבן. / הרבה שלג חזק ועמוק / ואנשים קפאו / ורבים מתו. / אלוהים סיגא בנו שאנו / יכולים למות. / והוא הביט חזק חזק / ועמוק עמוק / ושרף בלהט קינאתו / או לם אף אחד / לא הפשיר.

מני שהתגייסה לצה"ל רצתה להיות משקיפת סעד לתנאי שירות. שאלו אותה, "למה" וענתה להם שהיא מרגישה שהיא מהעבר השני של המיתרס. שומעת על בעיות. קוראת עליהם. אבל לא נתי קלה אף פעם באנשים עם בעיות של סעד או אנשים במצוקה. היו קצת בעיות של זהות, כשהחלה להסתכל מהפנים החוצה. זה אפילו הטי ריד את מי שיתחה שייכת לאנשים שיש להם תמיד. אבל לא נתנו לה לראות מקרוב. אולי משום כך בוכה ענת של השירים. יש עימות בין ילדת החממה לבין מה שקורה בחוץ. יש איום תמיד על עולם שלם, תמים ומאושר איום המטיל פחדים של גיפוף ושב. בעיניים החומות הגדור לוח שלה. מיטובה ענת לראות זאת. אפיי לות מבלי לתת דין וחשבון לעצמה. ואת שהיא רואה היא רושמת בשירים. מהר. מבלי לקרוא אותם. כשענת תהיה גדולה היא רוצה להיות משהו חזק, מועיל ופרודוקטיבי. לא רופא אה ולא עורכת-דין. לא לנסות להושיע את האנשות. רק לתת רעיונות. אבל ביני תיים יש לה עוד שנתיים להיות בצה"ל. "שנתיים נהדרות, שבהן אני יכולה עוד להיות ילדה קטנה בלי כל הבעיות של מה יהיה ומה אהיה." ולכתוב שירה.